

IN MEMORIAM
Prof. dr Momir Milojević
(1933–2021)

GOVOR PROF. DR BRANKA M. RAKIĆA SA
KOMEMORATIVNE SEDNICE POVODOM SMRTI
PROFESORA MOMIRA MILOJEVIĆA

Pošto je profesor Kreća izneo prikaz impresivnog naučnog dela profesora Momira Milojevića, ja ću izneti svoje lične utiske i uspomene iz vremena provedenog na istom fakultetu i istoj katedri sa profesorom Milojevićem. Mislim da su slične utiske onima koje ću izneti delili i dele i druge u odnosu na profesora Milojevića mlađe kolege sa naše katedre.

Ja lično nisam imao priliku da kao student upoznam profesora Milojevića. Nekako smo se tokom mojih osnovnih studija mimoišli, a na poslediplomskim studijama sam bio u inostranstvu. Ali sam ga upoznao pre svog dolaska na mesto asistenta, davne 1993. godine, kada sam radio u Ministarstvu za ljudska prava i prava manjina. Profesor Milojević je tada bio član radne grupe za izradu nacrtu Zakona o nacionalnim manjinama. Svojim bogatim znanjem, preciznim i jasnim formulacijama i sposobnošću da stvari sagledava i da ih postavlja na veoma sistematičan način, zahvaljujući čemu je dominirao u radu radne grupe, profesor Milojević me je duboko impresionirao. Ono što mi je tada posebno bilo interesantno je nešto što proističe i iz prikaza naučnog opusa profesora Milojevića. Naime, profesor Milojević je po svom držanju i po svojim stavovima delovao i u suštini je i bio „starovremski čovek“. Ipak, imao je veliko interesovanje za u to vreme relativno nove i moderne teme, posebno kod nas, kao što su manjinska prava, ljudska prava i slično. I zapravo taj spoj njegove otvorenosti za takve teme i njegove umerene konzervativnosti je i pravi pristup – profesor Milojević je ovim modernim temama pristupao i tretirao ih na takav način da budu u potpunom skladu sa etabliranim principima i postulatima

međunarodnog prava. Shvatao je da novo ne mora nužno i da ne treba da ruši staro, već da treba sa njim da bude u harmoniji i da je to jedini ispravan pristup i jedini način da novi trendovi postignu svoju svrhu i ostvare svoj pun smisao. Takođe je, a to je u potpunom skladu sa ovim što sam upravo izneo, kod profesora Milojevića bila prisutna sklonost da na međunarodnopravna pitanja gleda kroz patriotsku prizmu. I tu je postojala potpuna harmonija. Bio je veliki patriota. A shvatao je da je jednom malom narodu poput našeg, posebno u vremenu kad je izložen nepravdama, pritiscima, pa čak i otvorenom nasilju, međunarodno pravo jedan od najvažnijih i najpouzdanijih saveznika.

Profesor Milojević je bio povučen i dosta ćutljiv čovek. Ipak, kada bi ga neko od nas mlađih pitao za neko stručno mišljenje, bio je spreman da, ne štedeći svoje vreme, iznosi duga i detaljna objašnjenja. Naravno, izuzetno korisna. Često je, posle penzionisanja čini mi se u većoj meri nego pre, dolazio na stručne skupove na Fakultetu, čak i iz oblasti kojima se nije najneposrednije bavio, slušajući druge sa pažnjom i učestvujući u diskusijama. Sećam se da je dolazio i na predavanja na master studijama koja su držali profesori iz Francuske i da je, pošto je odlično govorio francuski, sa njima vodio duge razgovore, pomalo i na samim časovima, a posebno na pauzama i nakon predavanja. Profesori iz Francuske su bili zadivljeni i njegovim znanjem iz oblasti prava i širinom njegovog obrazovanja i njegovim poznavanjem francuskog jezika. Kad nekog dana ne bi došao na njihove časove, raspitivali su se gde je.

Rekoh da je profesor Milojević u osnovi bio povučen i ćutljiv čovek. Ipak, svi smo приметili da se sa godinama, a posebno posle odlaska u penziju (a vitalan kakav je bio nije mogao da se pomiri sa činjenicom da je penzioner), sve više otvarao, da je bivao sve društveniji.

Profesor Milojević je bio veoma pouzdan, revnosan čovek, u koga se okruženje uvek moglo pouzdati. Ipak, oko jedne stvari je izneverio naša očekivanja. Kako je bio veoma aktivan, vitalan i britkog uma i u poznim godinama, mi smo svi imali utisak da će on živeti jako dugo, sasvim sigurno preko sto godina. Računali smo i na genetski faktor, jer mu je otac jako dugo živeo. On je sam umeo i da se našali na temu te genetske dugovečnosti. Jednom sam ga sreo na Kalenića pijaci i na moje pitanje šta radi reče da je došao da kupi neke namirnice za oca. Na pitanje koliko mu otac ima godina odgovori, koliko se sećam, 103 ili 104. Rekoh: „Pa vi ste Milojevići baš dugovečni. Koliko znam,

vaš stric je bio čuveni novinar Politike Predrag Milojević ...“ A on me prekide, uz osmeh, rečima: „Jeste, ali on je umro mlad. Sa 98 godina.“ Profesor Milojević je umro sa 88 godina, deset manje od svog strica koji je, po njemu, „mlad umro“. Osamdeset osam godina su ozbiljne godine, ali nam je svojom aktivnošću, angažovanošću i vitalnošću profesor Milojević stvorio utisak da će poživeti još mnogo, mnogo duže.

Možda delom zbog tog utiska, a verovatno još više zbog njegove aktivnosti i redovne prisutnosti na brojnim fakultetskim dešavanjima, sa godinama sve učestalije, čini mi se da se mi sa Fakulteta nekako teško privikavamo na činjenicu da profesor Momir Milojević nije više sa nama. Meni se dešava da uđem u nastavnički klub i da se okrenem mahinalno prema mestu gde je on imao običaj da sedi, kao u očekivanju da ću ga tu ugledati. On zapravo fizički nije, ali duhom jeste i dalje među nama.

Nek mu je večna slava!